

Zaskarżona decyzja narusza również art. 176 WE, ponieważ Komisja nie może zabronić Państwom Członkowskim wniesienia dodatkowego wkładu w ochronę klimatu, polegającego na odbieraniu rozdzielonych przydziałów w przypadkach, w których nie zrealizowały zamierzonego celu.

Wreszcie, Komisja przeoczyła zdaniem strony skarżącej, że korekta ex-post nie może w nieuzasadniony sposób sprzyjać nowym operatorom, ponieważ przewidziana jest wyłącznie jako korekta redukująca. W związku z tym decyzja będąca przedmiotem skargi zawiera oczywisty błąd w uzasadnieniu.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz. U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2004 r. przez Polyelectrolyte Producers Group przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-376/04)

(2004/C 284/51)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 17 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich przez Polyelectrolyte Producers Group z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowaną przez K. Van Maldegem i C. Mereu, prawników.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji strony pozwanej zezwalającej Norwegii na stosowanie surowszych ograniczeń dotyczących stężenia akrylamidowych substancji chemicznych niż stosowane we Wspólnocie, zawartych w decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 59/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. (¹) zmieniającej Załącznik II (Przepisy techniczne, normy, badania i certyfikacja) do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz uchylenie stanowiska przyjętego przez Wspólnotę dla celów wydania wyżej wymienionej decyzji;

— stwierdzenie niezgodności z prawem oraz braku zastosowania względem skarżącej decyzji Wspólnego Komitetu EOG z dnia 26 marca 1999 r. (²) dotyczącej Porozumienia o EOG – Załącznik II, Rozdział XV – odnośnie zweryfikowanych przepisów w zakresie substancji niebezpiecznych w części, w której dopuszcza ona stosowanie przez Norwegię surowszych ograniczeń dotyczących stężenia akryloamidowych substancji chemicznych niż te, które stosowane są we Wspólnocie;

— nakazanie stronie pozwanej wypłacenia skarżącej odszkodowania z tytułu poniesionej szkody w związku z wydaniem zaskarżonego aktu w wysokości wynoszącej wstępnie jeden euro wraz z odsetkami do czasu ustalenia dokładnej wysokości;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W uzasadnieniu niniejszej skargi skarżąca podnosi, że w związku z brakiem uregulowań wspólnotowych brakowało kompetencji do przyjęcia zaskarżonych środków na podstawie art. 102 Porozumienia o EOG. Ponadto skarżąca stwierdza, że zaskarżone środki ograniczają swobodę przepływu towarów i w związku z tym naruszają art. 1, 3 i 97 Porozumienia o EOG. Podnosi ona również, że naruszają one art. 30 i 31 dyrektywy 97/548 (³). Skarżąca wskazuje także na naruszenia ogólnych zasad prawa wspólnotowego, mianowicie zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, współmierności oraz zakazu dyskryminacji, jak również podstawowych wymogów proceduralnych, mianowicie potrzeby konsultacji z Parlamentem Europejskim i obowiązku wykazania podstaw.

Odnośnie swego roszczenia o odszkodowanie, skarżąca podnosi, że w wyniku zaskarżonych środków poniosła szkodę zarówno materialną, poprzez konieczność opatrzenia poliakryloamidu sprzedawanego w Norwegii bardziej restrykcyjnymi etykietami i wskazaniem zagrożenia, co wiąże się z dodatkowymi kosztami, jak również niematerialną, ponieważ, zdaniem skarżącej, norweskie środki, na które strona pozwana wyraziła zgodę, postawiły w złym świetle klasyfikację poliakryloamidu używaną poza granicami Norwegii.

(¹) Dz.U. L 277, str. 30.

(²) Dz.U. C 185, str. 6.

(³) Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. P 196 z 1967 r., str. 1.

Skarga wniesiona dnia 16 września 2004 r. przez Barta Nijisa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-377/04)

(2004/C 284/52)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 16 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich wniesiona przez Barta Nijisa, zamieszkałego w Bereldange (Luksemburg), reprezentowanego przez Fränka Rollingera, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego odmawiającej mu awansu na stopień na stopień tłumacza weryfikatora (w 2003 r. – LA5), podjętej w ramach postępowania w sprawie awansów 2003.

Zarzuty i główne argumenty:

Swoją skargę skarżący opiera na tym, że podczas postępowania w sprawie awansów strona przeciwna przystąpiła do porównania kandydatur bez uwzględnienia wszystkich elementów mogących wpłynąć na jej decyzję, nie troszcząc się o bezstronność, nieobiektywnie, zaniedbując interes służby i na podstawie nieporównywalnych źródeł informacji, rzekomo pochodzących od tego samego weryfikatora, którego kompetencje zawodowe podważył skarżący.

Skarga wniesiona dnia 17 września 2004 r. przez J. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-379/04)

(2004/C 284/53)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 17 września 2004 r. J., reprezentowana przez Carla Fortego, wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 10 czerwca 2004 r. oddalającej odwołania złożone przez skarżącą na decyzje tegoż organu z dnia 31 października 2003 r. oraz 10 grudnia 2003 r., mocą których nie uznano, odpowiednio, uprawnień do otrzymania dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz dodatku na zagospodarowanie oraz zażądano zwrotu kwot otrzymanych z powyższych tytułów, stwierdzając że nie znajdują zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) ostatnie zdanie drugiego tiret (załącznika VII) oraz art. 5 ust. 1 załącznika VII, a także art. 85 Regulaminu Pracowniczego Urzędników Wspólnot Europejskich;
- uchylenie wymienionych wyżej decyzji tego organu z dnia 31 października 2003 r. oraz 10 grudnia 2003 r.;
- zarządzenie wszelkich środków niezbędnych celem przywrócenia skarżącej jej praw, nie wyłączając zapłaty odsetek za zwłokę;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie, która zanim przyjęła zatrudnienie jako członek personelu tymczasowego w Komisji, w Dyrekcji Generalnej do spraw Badań Naukowych, zatrudniona była jako naukowiec w brukselskim biurze Consiglio Nazionale di Ricerca (CNR) (Krajowa Rada do spraw Badań Naukowych), sprzeciwia się odmowie pozwanej uznania jej uprawnień do otrzymania dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz dodatku na zagospodarowanie.

Stanowisko prezentowane przez pozwaną opiera się na stwierdzeniu, że CNR, której nie można zaliczyć do administracji publicznej, wyłączona jest z zakresu działalności państwa włoskiego nie reprezentując ani jego woli, ani bezpośrednich interesów.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca wskazuje przede wszystkim na niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. a) drugie tiret oraz art. 5 ust. 1 załącznika VII Regulaminu twierdząc, że jej status funkcjonariusza państwowego powinien pozwolić na przyznanie jej dodatków, których jej odmówiono. Taką interpretację przyjęło również belgijskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, które wydało skarżącej „Carte d'identité spéciale” (specjalny dowód tożsamości) wymieniając jako stanowisko „Fonctionnaire italienne en mission officielle en Belgique” (funkcjonariusz włoski z oficjalną misją w Belgii).

W związku z powyższym należy wyjaśnić, że CNR jest osobą prawną prawa publicznego, którą krajowy porządek prawny wyposażył w sferę kompetencji (należących do władz centralnych), środki materialne oraz strukturę organizacyjną, składającą się właśnie z urzędników publicznych oraz norm znajdujących do nich zastosowanie.

Skarżąca wskazuje również na naruszenie, w odniesieniu do jej osoby, art. 85 Regulaminu.

Skarga wniesiona dnia 20 września 2004 r. przez Gregoria Valera Jordanę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-385/04)

(2004/C 284/54)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 20 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Gregoria Valera Jordanę zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Massima Merolę i Isabelle van Schendel.